

GOVOR PREDsjedNIKA VLADE DUŠKA MARKOVIĆA NA PRIJEMU POVODOM 11. GODIŠNJICE NEZAVISNOSTI CRNE GORE

Podgorica, Vila „Gorica“, petak 19. maj 2017.

Predsjedniče države, predsjedniče Skupštine,
Dragi gosti,
Ekselencije,
Dame i gospodo,

Poštovani građani Crne Gore:
Srećan nam jubilej, srećan nam Dan nezavisnosti!

Dozvolite da na samom početku podsjetim na riječi lidera pokreta za obnovu nezavisnosti i tadašnjeg predsjednika Vlade Mila Đukanovića, izgovorene prije godinu dana, kada smo obilježavali desetogodišnjicu nove Crne Gore:

Nezavisnost Crne Gore je naša najveća obaveza!

Vjerujem da je svaki 21. maj datum kada se moramo podsjećati te najveće, svete obaveze svakog Crnogorca i svakog građanina Crne Gore.

Ima država i naroda koji ne moraju to rade. Zbog svoje veličine, zbog svoje snage i moći, zbog vjekovnog trajanja – to pravo im je dato, jednom za vazda.

Crna Gora i Crnogorci nijesu u toj grupi država i naroda.

Od kad postoje, za to prirodno pravo – da budu svoji na svome, da sami odlučuju o tome kako će živjeti, plaćali su najskuplju cijenu.

I tako – vjekovima: slamka jedna među vihorove.

Ne smijemo to zaboraviti!

Istorija nas uči da su Pravo i Pravda ponekad posustajali u sudaru sa pragmatikom politike i logikom interesa velikih i moćnih.

Ne smijemo zaboraviti kakvu smo strašnu cijenu platili prije jednog vijeka.

Za stolom Mirovne konferencije u Parizu, iako su i Pravo i Pravda, i žrtva i stradanje, bili na našoj strani – izbrisali su nam i državu i ime.

Nije nas bilo za tim stolom.

Gotovo cio jedan vijek bio je potreban da osvane 21. maj; da međunarodna zajednica prizna pravo Crne Gore da suvereno raspolaže sama sobom u svojstvu nezavisne države.

To je bilo moguće 2006. jer su „**čast i sloboda dva dobra koja je crnogorski narod uspio da sačuva vjekovima po cijenu najtežih žrtava**“. Na kraju Prvog svjetskog rata, kada je kralj Nikola ovo poručivao predsjedniku francuske Vlade – to nije bilo moguće.

Prošle su decenije dok je stasala generacija koja je naučila istorijsku lekciju – da bez mudrosti i strpljenja nezavisnost ne može biti obnovljena!

Generacija koja je razumjela da nezavisnost jedne male zemlje i jednog nejakog naroda, nije jednom za svagda data. Da je dugoročna garancija nezavisnosti – ravnopravno mjesto te zemlje u društvu i za stolom gdje veliki i moćni donose odluke.

Da nam se nikad više ne ponovi Pariz 1919!

U narednih nekoliko dana, 5.juna, dobićemo to mjesto, kao 29. članica najmoćnijeg saveza današnjice: Sjevernoatlantske alijanse.

U narednih nekoliko godina, četiri ili najviše pet – Crna Gora će dobiti svoje mjesto za stolom i među članicama Evropske unije.

Nikada više iza naših leđa neće se odlučivati o sudbini naše države. Jednom za vaza, zatvorićemo tu nesrećnu stranicu naše istorije.

Time ćemo ispuniti našu najveću i svetu obavezu.

Čeka nas međutim još puno posla:

Da našu bezbjednu, zajedničku kuću do kraja uredimo po mjeri najviših demokratskih i ekonomskih standarda razvijene Evrope, njegujući i ono što su tradicionalne vrijednosti crnogorskog društva.

Da gradimo sistem koji će pružati jednaku šansu svima da uspiju;

da zakoni važe jednako za sve;

da ekonomski ambijent pruži priliku svakom građaninu i svakoj porodici da podignu životni standard na viši nivo;

da mladi ljudi vide jasnu perspektivu za svoju budućnost u Crnoj Gori;

da prevaziđemo naslijeđene i nove podjele koje uzimaju snagu crnogorskom društvu...

Prvi put u istoriji Crna Gora ima priliku da se **u potpunosti** posveti tim ciljevima. Da ujedini sve potencijale. Da se svim snagama okrene razvoju. Da po svemu bude lider na Zapadnom Balkanu!

Iskoristimo tu istorijsku šansu; budimo dostojni trenutka i prilike koja nam se ukazala.

Onako kako smo to uradili i 21. maja 2006.

Da je vječna Crna Gora!